

ЗДРАВКО ПОПОВ
ПОЩЕНСКА КАРТИЧКА

chitanka.info

Пролог. Причина за сегашната тема без друго стана приятелят ми Пею Галилеев, носител на „Големият приз“ от Четвъртия световен фестивал за най-разсеяна човешка личност върху планетата. Спомням си, че за случая дойде и го взе специално назначен придружител: бе много логично Пею да си извади билет в обратна посока, или пък, ако улучи действителната, да забрави за какво е тръгнал. Впрочем, нещо подобно стана. „Големият приз“ пристигна в града ни осем дни преди притежателя си в качеството на изгубена вещ.

Както и да е. Друг факт, който трябва да се спомене, е този, че аз се казвам Капчо Капчев и живея на улица „Димчо Дебелянов“ 10, в град Игрек. Историята започна именно с туй, че в онези фестивални дни Пею ми изпрати от далечната страна една пощенска картичка. Тя бе адресирана по следния свободолюбив начин:

БЪЛГАРИЯ
град Игрек
ул. „Капчо Капчев“ 10
за ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ

Картичката пристигнала в местната пощенска станция и там спряла: в града няма нито улица „Капчо Капчев“, нито лице Димчо Дебелянов. Така или иначе, аз научих за нея и отидох да си я взема — недоразумението беше очевидно като едно и едно равно на две...

Ситуация първа. Открих съответния чиновник и му казах:

„Получена е пощенска картичка, която е за мен“

„Препоръчана, бърза или обикновена?“

„Не зная.“

„Въздушна или не?“

„Въздушна или безвъздушна — и това не зная.“

„А какво знаете?“

„Ами. Зная рецепта за сладко от дървени стърготини.“

„Добре. Дайте си паспорта.“

Дадох си паспорта. Картичката се откри за четири секунди.

„Благодаря ви много“ — казах и посегнах да си я взема.

„Моля, няма защо. Без друго не мога да ви дам картичката. Да дойде получателят, лично.“

„Кой получател, бе!“

„То си пише черно на бяло кой. Димчо Дебелянов, За когото искате да се представите.“

„Извинете, този човек не може да дойде. Има някаква пречка.“

„Каква пречка?“

„Покойник е.“

„Да ви напише пълномощно тогава.“

Ситуация втора. С началниците човек се разбира винаги по-добре.

„Я, вие, отскачете най-добре до Съвета! — каза в края на краищата шефът. — Да ви дадат едно удостоверение, че в града няма улица на ваше име. После ще видим какво може да се направи...“

„Един момент. Ако в този град имаше улица на мое име, вие досещате ли се какво трябва да бъда аз... И ако бъда такава, досещате ли се, че просто ще вдигна телефона и вие лично ще донесете картичката ми, тичешком? Моля ви, проверете в указателя, че засега улица на мое име няма!“

„Вижте какво. Вашият патос е едно, а начинът, по който може да се свърши работа, нещо съвсем друго. Последният указател е издаден преди единадесет години. Оттогава насам са кръщавани и прекръщавани поне петдесет улици.“

Вгледах се внимателно в отсрещния, с цел да открия по него нещо специфично, та да му прикача подходящ епитет. Не успях, нарекох го в ума си просто „тутманик“ и хукнах за удостоверението.

След десет дни то бе в ръцете ми. А след това — в ръцете му.

„Нещата се комплицират — посрещна ме сякаш угнетено той. — Разгледахме случая ви на съвещание. Не искам да ви огорчавам, но инструкциите по въпроса са неумолими... При аналогични положения изходът е един: грешно посоченото лице следва да удостовери, че въпросната пратка не е за него.“

„Грешно посоченото лице от половин век насам може да получава пратки толкова, колкото и да изпраща!“

„Охо! Моля ви, не ме правете на такъв пън! Зная, че намекувате за поета Дебелянов. Нашите уважения, но ние сме институция, където всеки носи отговорност и където, уви, има малко място за поезия. По-добре дайте да видим какво може да се направи... Лицето има наследници. Вашите възможности тук са следните: даден доказан

наследник получава картичката, след което ви я преотстъпва като наследство. Разбира се, чрез нотариус, защото тя представлява вероятно и национална ценност, щом касае Дебелянов поета...“

„Аз не искам да наследявам картичката, а да си я получа!!!“

„Направете което ви казах. Иначе, съжалявам, тя не е до вас.“

„Защо ме накарахте да доказвам, че няма улица на мое име?“

„Как? Че това хвърля известна светлина! Сега ние положително знаем, че щом няма улица «Капчо Капчев», лицето Димчо Дебелянов е без установен адрес!“

Ситуация трета. Как получих картичката ли? Попитах шефа откъде е закупен полилеят над главата му. Той я вдигна машинално нагоре, в същата секунда аз посегнах към бюрото му, потопих показалеца си в черното мастило и го насочих към него.

„Горе ръцете! И не си правете илюзии да упорствувате; показалецът ми е безшумен... Искам да кажа, pistolетът.“

Шефът съзря показалеца ми и побледня. „Телефонирайте да донесат картичката ми, секундално!“

Най-сетне, тя е в ръцете ми...

Епилог. „Драги Капчо — пишеше Пею, — кажи на жена ми, че съм добре. Исках да ѝ пиша лично, но съм забравил адреса в другото сако...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.